

Нѣкой пише единъ день: „Това е тѣй,“ утрѣ пише: „Не е тѣй“ Сърцето днесъ каже: „Азъ те обичамъ,“ утрѣ каже: „Не те обичамъ.“ Питамъ: каква е моята любовъ? Колко пѣти азъ съмъ я изпитвалъ? Доиде нѣкой, азъ съмъ любезенъ, седя съ него, занимавамъ се съ глупави работи. Слѣдъ това доиде нѣкой другъ, уменъ човѣкъ, казвамъ: „Нѣмамъ врѣме.“ Той ми казва: „Съ този гдупакъ говори толкова врѣме, а съ мене не искашъ.“ Казвамъ: За васъ съмъ оставилъ друго врѣме.“ И — знаете ли? — тогава азъ изпитвамъ тѣхното търпѣние. Сега ще ви приведа още единъ разказъ. Въ какво седи този разказъ? Менѣ сж ми го разправяли други, но азъ ще го разкажа съ мои думи. То е отъ индуския животъ. Единъ ревностенъ ученикъ на Индия, който искалъ да се запознае съ учението на йогитѣ, отива при единъ виденъ учитель и му казва: „Азъ искамъ да науча великото на свѣта, искамъ да бжда твой ученикъ; търсѣхъ много учители, но само ти си, само ти можешъ да ми прѣдадешъ великото учение, какво да правя?“ Обаче, учительтъ мълчалъ, дълго мълчалъ — „като пжнь,“ казватъ бѣлгаритѣ. Тѣй мълчалъ той и нищо не говорилъ — единъ день, два, три, четири, цѣла седмица, най-послѣ ученикътъ казалъ: „Учителю, кажи какво да сторя, само ти си, при тебе идвамъ азъ.“ Хваща го за ржката този учитель и го завежда въ една празна стая, дава му единъ чувалъ съ едра соль и му казва: „Ще счукашъ тази соль да стане ситна, за всичко може да мислишъ, само за думата „носорогъ“ абсолютно нищо да не мислишъ, тази дума да не ти идва въ главата“, и си отишълъ. Започналъ той да чука; свършилъ всичката соль, отива при учителя, той го пита: „Ее, какво мисли прѣзъ това врѣме? — За нищо друго не можахъ да мисля, освѣнъ за думата „носорогъ“.

Сега азъ ще ви дамъ едно малко обяснение. На този ученикъ учительтъ му далъ свобода да мисли за всичко, само за „носорогъ“ да не мисли, туй е забранено. Това значи — всичко да вършишъ,